

за нашия синъ. Сега ти, мой Либене, трѣбва да се помиришъ: пукни, тресни, момири се. Ако не се помиришъ, твоята жена нѣма да те остави на мира! Иди и моли се за прошка.“ Додето дѣдо Либенъ размишляваше за тия важни работи, той, безъ да усѣти самъ, намѣри се предъ Хаджи Генчовата кѣща.

— „Какъ да влѣза? Срамъ ме е да влѣза,“ — помисли дѣдо Либенъ и захвана да ходи нагоре-надолу. Дълго време той ходи, дълго време гледа ту вработитѣ, които се ровѣха изъ праха, ту гжскитѣ, които си оправяха перата край рѣката. Много пжти той изважда изъ пояса своя туплестъ часовникъ, но пакъ не се решавахе да влѣзе.

Въ това време Хаджи Генчо гледаше изъ прозореца, да види, не е ли дошелъ дѣдо Либенъ да се помири, както той правѣше всѣкога. И ето, кога съгледа дѣда Либена, той захвана да си говори: „Ха-а, дошелъ е и се бои да влѣзе! Азъ сега трѣбва да си отмѣстятъ за неговото твърдоглавство. Не ще го каня да влѣзе, — нека постои на улицата.“ И Хаджи Генчо се скрива, да го не види сърдитиятъ старецъ. Дѣдо Либенъ се приближава до вратника и хваща чукчето да почука. Но не почуква, а се измѣква назадъ и трѣгва пакъ изъ улицата. —

„Не ща да влѣза, страмъ ме е да влѣза. Изругахъ човѣка за нищо и никакво, а сега отивамъ да се миря и да искамъ прошка.“ Тука дѣдо Либенъ неволно си припомни сърдитата своя жена и Хаджи Генчовото момиче. Тия две сили бѣха достатѣчни да го върнатъ назадъ и да му подадатъ изново чукчето въ ржка. Той дойде пакъ до портата да потропа, но изново отстѣпи назадъ, и най-после се върна у дома си, сърдитъ на цѣлия свѣтъ.

Сега пѣкъ се захванаха Хаджи Генчовитѣ мжки. Хаджи Генчо се разкая, защо не повика своя приятель да взѣзе, и отъ ядъ гонѣше кокошкитѣ. — „Може и съвсемъ да се разсърди, па тогава... прощавай, старо винце!“ — помисли си Хаджи Генчо и си прехапа долната устна. — „А неговото старо вино е чудесно вино...“

„Марко пие вино тригодишно...“

„Конъ му пие вино двегодишно.“

Когато Хаджи Генчо си припомни тая пѣсенъ, веднага излѣзе на улицата и отиде у дѣдови Либенови, като че ли въ тоя день между него и дѣда Либена нищо не бѣ се случило. И ето сѣдатъ пакъ тия двама старци и захващатъ да се черпятъ и отъ „старото“ и отъ „новото“...